

บทที่ 3

ประวัติความเป็นมาในการสร้างปี่ในของบ้านช่างสุวรรณ ศาสนันทน์

3.1 ประวัติช่างสุวรรณ ศาสนันทน์

ภาพประกอบที่ 9 รูปช่างสุวรรณ ศาสนันทน์

ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เป็นคนจังหวัดนนทบุรีโดยกำเนิด รูปร่างสันตัด ผิวขาว อุปนิสัยเป็นคนอารมณ์ดี ชอบการทำบุญทำทาน ใจเย็น มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ให้กับทุกคน ให้ชีวิตแบบชาวบ้าน ๆ เรียบง่าย ไม่ชอบมีพิธีรีตองกับใคร บุคลิกลักษณะ เป็นคนเงียบ ขรึม พูดน้อย ชีวิตในแต่ละวันจะไม่ชอบอยู่เฉย ส่วนใหญ่จะหมดเวลาไป กับงานที่ทำ สุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่ค่อยป่วยบ่อยนัก

ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เกิดเมื่อวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2503 ที่จังหวัดนนทบุรี ปัจจุบันอายุ 41 ปี บิดาชื่อ นายสงิม ศาสนันทน์ มารดาชื่อ นางวิง ศาสนันทน์ ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เป็นบุตรคนที่ 4 ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 6 คน (ผู้ชาย 3 คน และผู้หญิง 3 คน) สมรสกับภรรยาชื่อ นางวารุณี ศาสนันทน์ มีบุตรชายคนเดียว ชื่อ นายพิมุก ศาสนันทน์

3.1.1 การศึกษา

ระดับชั้นประถม	เรียนที่โรงเรียนวัดบ่อ
ระดับมัธยม	เรียนที่โรงเรียนปากเกร็ด

3.1.2 การเรียนดนตรีไทย

เริ่มเรียนดนตรีเมื่ออายุ 10 ปี โดยมีครูวงษ์ เขี่ยมแทน เป็นครูสอนคนแรก จากนั้นได้มาเรียนฆ้องวงใหญ่กับครูสิงห์ ศรีแมน ต่อเพลงจวบ โหมโรงเข้า โหมโรงเย็น ต่อมาเมื่ออายุได้ 15 ปี พี่ชายได้ซื้อขลุ่ยมาให้ทดลองเป่าดู ครูสิงห์ ศรีแมน เห็นว่าหน่วยก้านเหมาะที่จะหัดเครื่องเป่าได้ จึงเริ่มฝึกให้หัดเป่าปี่ใน เพลงแรกที่ครูต่อให้คือ เพลงสร้อยสน เมื่อฝึกหัดเป่าได้จนคล่องแล้ว ครูสิงห์ ศรีแมน จึงนำไปฝากให้เรียนกับครูสมบัติ จิตรบรรเทา ซึ่งครูท่านได้ต่อเพลงเดี่ยวพญาโคก แขกมอญ นกขมิ้น มุ่่ง และเพลงอื่น ๆ

พ.ศ.2521 ได้มีโอกาสไปฝากตัวเป็นศิษย์กับครูกาหลง ฟิ่งทองคำ โดยท่านได้ช่วยปรับปรุง แกไข เสริมแต่งทางด้านวิชาการและเทคนิคต่าง ๆ ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น รวมทั้งได้ฝึกหัดเรียนปี่ชวา ปี่มอญ และเรียนเพลงหน้าพาทย์กับครูกาหลง ฟิ่งทองคำ อีกด้วย

พ.ศ.2526 เข้ารับราชการที่กองดุริยางค์ทหารเรือ ในตำแหน่งคนปี ก็ได้พบกับครูสุวิทย์ แก้วกระมล ซึ่งครูท่านได้ให้ความรู้ต่าง ๆ ทางดนตรี แนะนำวิธีการสร้างปี่ใน และถ่ายทอดเพลงบัวลอย สระหม่าไทย ให้กับช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ เพื่อเพิ่มพูนวิชาความรู้ทางด้านปี่ชวาให้ครบถ้วน

ในระยะเวลาที่ปฏิบัติราชการที่กองดุริยางค์ทหารเรือ ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ก็คิดริเริ่มในการฝึกหัดเป็นช่างสร้างปี่ใน โดยสอบถามจากครูผู้ใหญ่ และจากช่างที่เคยสร้างปี่ใน ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ที่ได้มาก็จะนำมาทดลองหัดทำเองที่บ้านหลาย ๆ ครั้งจึงประสบผลสำเร็จ โดยในครั้งแรก ๆ จะแจกให้กับคนปีหลาย ๆ คนให้ไปลองเป่าดู และรับฟังคำติชมต่าง ๆ เพื่อมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จนในระยะหลังคิดเบนเข็มชีวิตของตนเองด้วยการลาออกจากเร ชกพรที่กองดุริยางค์ทหารเรือ เพื่อหันมายึดประกอบอาชีพเป็นช่างสร้างปี่ในได้เต็มตัว ตอนที่ลาออกอายุประมาณ 35 ปี ซึ่งรวมอายุราชการได้เพียง 13 ปี

3.1.3 ประสบการณ์ทางดนตรี

มีโอกาสได้ร่วมประกวดวงปี่พาทย์ ในงานพระราชสมภพพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ณ อุทยาน ร.2 อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ให้กับวงไทยบรรเลง นอกจากนี้ได้ร่วมบรรเลงเพลงหน้าพาทย์ประกอบพิธีไหว้ครู ให้กับวงดนตรีต่าง ๆ ทั้งในส่วนของราชการและเอกชน

3.2 มูลเหตุในการเลือกอาชีพสร้างปี่ใน

ในการประกอบอาชีพเป็นช่างสร้างปี่ใน เป็นอาชีพที่ต้องอาศัยความละเอียด เรียบร้อย ใจเย็น และต้องมีความรอบคอบ ซึ่งในการทำงานแบบนี้ ใ้ช้ว่าจะ

ทำได้ทุกคน ผู้ที่จะทำอาชีพนี้ได้ต้องมีใจรักในงานที่จะทำอย่างแท้จริง เพราะงานในแต่ละชิ้นต้องใช้เวลาอันยาวนานในการทำ จึงจะสำเร็จออกมาเป็นชิ้นงาน

ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ กล่าวว่า “สิ่งสำคัญที่ทำให้หันมายึดประกอบอาชีพช่างทำปี่ในนี้ เพราะได้แรงบันดาลใจมาจากครูเทียบ คงลายทอง ซึ่งนอกจากจะเป่าปี่ได้เก่งแล้ว ยังทำปี่ในได้ดีที่สุดในเมืองไทยด้วย จึงพยายามที่จะเข้าพบกับท่านเพื่อขอซื้อปี่ในของท่านมาเก็บไว้เป็นสมบัติของตนเอง 1 เล้า จะได้นำมาเป็นตัวอย่างในการสร้างปี่ใน” (สัมภาษณ์ ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์, 18 กันยายน 2542)

ดังนั้นจะสังเกตได้ว่า ปี่ในของช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ที่สร้างขึ้นมามีรูปทรงที่สวยงาม ได้สัดส่วน ซึ่งต้นแบบในการสร้างปี่ในของที่นี่ก็คือ ปี่ในของครูเทียบ คงลายทอง นั่นเอง

และด้วยความที่มีใจรักและหลงใหลในอาชีพเป็นช่างสร้างปี่ใน ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ จึงพยายามที่จะศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในเชิงช่าง เพื่อที่จะหัดสร้างปี่ในด้วยฝีมือของตนเอง โดยการสอบถามครูปี่เกี่ยวกับเทคนิค วิธีการสร้างปี่ในแล้วนำความรู้ที่ได้มาลองหัดทำเองที่บ้านอยู่เสมอ เป็นการลองผิด ลองถูก เพื่อค้นหาวิธีการสร้างปี่ในให้ได้เสียงที่คมชัด ใส และก้องกังวาล ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ทุ่มเทเวลาให้กับงานสร้างปี่ในเกือบ 3 ปี ในการคิดค้นหาวิธีการต่าง ๆ จนสามารถสร้างปี่ในให้มีคุณภาพทั้งเสียงและรูปทรงที่สวยงาม โดยการสังเกตจากเส้นลวดที่ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ได้ทำไว้ คือ จะตีเส้นลวดจำนวน 4 เส้น ซึ่งลักษณะของเส้นลวดหรือกลิ้งลูกแก้ว ช่างสุวรรณได้ทำไว้สำหรับกันลื่น และทำให้รูปร่างของปี่ในสวยงามขึ้น เพื่อเป็นสัญลักษณ์บอกกับผู้อื่นว่าเป็นปี่ในของช่างสุวรรณ ศาสสนันท์

ด้วยเหตุที่มีใจรักเป็นทุนในอาชีพเป็นช่างสร้างปี่ใน ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ได้หันมาทุ่มเทให้กับอาชีพนี้อย่างเต็มที่ หลังจากที่ลาออกจากชีวิต

รับราชการที่กองดุริยางค์ทหารเรือ โดยไม่คำนึงถึงสถานภาพ และความมั่นคงของทุกคนในครอบครัวเลยว่าจะเป็นอย่างไหน ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ กล่าวกับผู้วิจัยว่า “ ตอนนั้นคิดแต่เพียงอย่างเดียวว่าจะต้องสร้างเปียโนให้ได้ “

เริ่มแรกที่ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เป็นช่างสร้างเปียโนใหม่ ๆ ยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จักในหมู่นักดนตรีมากนัก จนกระทั่งปี พ.ศ.2533 ได้รับเกียรติจากครูเปียโน คงลายทอง ให้เข้าร่วมสัมมนาเกี่ยวกับอาชีพช่างสร้างเปียโน ซึ่งจัดโดยมหาวิทยาลัยมหิดล ณ ศูนย์สังคีตศิลป์ ในการสัมมนาครั้งนี้เอง ชื่อของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ช่างสร้างเปียโนจากจังหวัดนนทบุรีก็เป็นที่รู้จักแพร่หลายเพิ่มมากขึ้น

จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในตัวของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ไม่ว่าจะเป็นความมุ่งมั่น เด็ดเดี่ยว ความพยายามที่จะศึกษาใฝ่หาวิชาความรู้มาเพิ่มเติมอยู่เสมอ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ หรือรู้สึกเหน็ดเหนื่อยในการทำงานแม้แต่น้อย พยายามทุ่มเทสู้ทั้งร่างกาย แรงใจ ก็เพื่อทำให้งานที่ออกมา มีผล และมีคุณภาพสมกับความตั้งใจที่ตนเองมีต่ออาชีพสร้างเปียโน และปัจจุบันทุกวันนี้ ถ้าช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ไม่ติดธุระหรือมีภารกิจไปไหน ก็จะเข้าโรงงานและทำงานอยู่ในนั้นทั้งวัน

3.3 กระบวนการฝึกหัดเป็นช่างสร้างเปียโน

เริ่มแรกช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ประกอบอาชีพรับราชการที่กองดุริยางค์ทหารเรือ ในตำแหน่งคนปี หลังจากทำงานได้ 3 ปี ก็ได้รู้จักกับเรือตรีจรินทร์ ชอบชื่นสุข ซึ่งเป็นหลานชายครูเทียบ คงลายทอง ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการสร้างเปียโน เพราะตัวเองได้เคยช่วยครูเทียบสร้างเปียโน ก็เลยได้รับความรู้ทางด้านการสร้างเปียโนจากครูเทียบมาบ้าง เมื่อได้รับคำแนะนำจากเรือตรีจรินทร์ ชอบชื่นสุข ก็มาลองหัดทำคู้ที่บ้าน ติดขัดตรงไหน ก็จะไปถามเพิ่มเติม ส่วนเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ช่างสุวรรณ

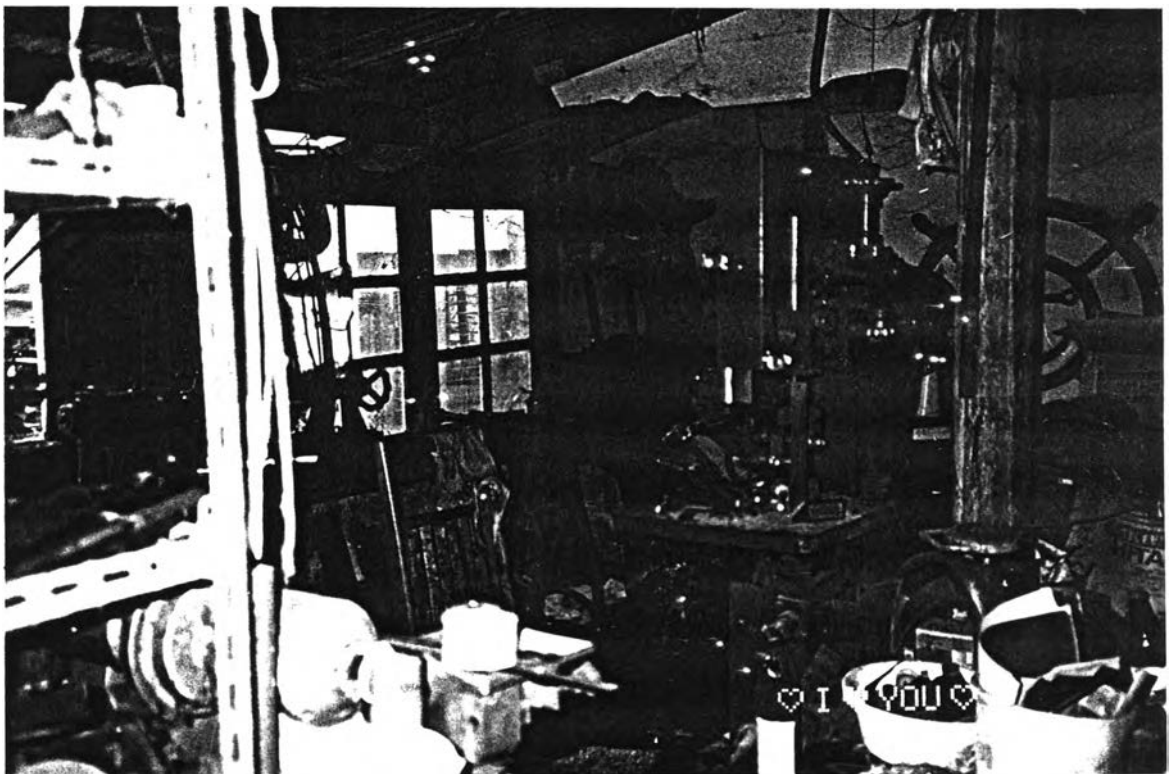
ศาสนนันท์ จะทำขึ้นมาเอง โดยไปหาซื้อเครื่องมือเก่า ๆ แถวคลองถมแล้วนำมาประกอบเอง ไม่ได้ใช้เครื่องกลึงเหมือนในปัจจุบันนี้ ช่วงแรกที่เริ่มหัดมีความลำบากมาก เพราะยังขาดความรู้ความเข้าใจในการสร้างปืน อาศัยว่าตนเองเป่าปืนได้อยู่แล้ว เวลาทำไปก็ลองเป่าไปด้วย ตรงไหนไม่ดี ก็พยายามแก้ไขไปเรื่อย ๆ ต่อมา ครูสุวิทย์ แก้วกระมล เห็นว่าชอบและสนใจในการสร้างปืน จึงมอบเหล็กกวาดปีที่ดัดแปลงมาจากดาบปลายปืนสมัยโบราณ ให้นำมากวาดครูปี่ดู ซึ่งได้ผลเป็นที่พอใจ และได้สร้างปืนไปให้ครูกาหลง ฟิ่งทองคำ 1 เล้า และนำไปอวดครูปี่บ คงลายทอง ซึ่งในตอนนั้นครูปี่บ คงลายทอง กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เชิญให้มาเป็นวิทยากรในฐานะคนสร้างปืน ซึ่งจากการจัดงานในครั้งนี้ ทำให้มีโอกาสได้รู้จักกลุ่มนักดนตรีไทยมากขึ้น หลายคนมาอุดหนุนซื้อปืนที่บ้าน ดังนั้นพอมีลูกค้ามากขึ้น งานที่ทำอยู่ก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ก็เลยเปลี่ยนตัวเองหันมายึดอาชีพเป็นช่างสร้างปืนอย่างจริงจัง และบรรดาร้านค้าที่ขายเครื่องดนตรีไทย เช่น ร้านศึกษากันท์ ร้านอาจารย์พัฒน์ บัวท้ง ก็มาติดต่อขอซื้อปืนไปขายที่ร้าน เมื่อกิจการที่ทำอยู่มีความก้าวหน้าในจำนวนการสั่งซื้อเพิ่มมากขึ้น จึงต้องมีการขยายขยาย ปรับเปลี่ยน สร้างเครื่องมือชิ้นใหม่ให้ทันสมัยขึ้น ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนสูง จึงจำเป็นต้องไปกู้เงินที่สวัสดิการทหารเรือเพื่อมาซื้อเครื่องมือ เช่น เครื่องกลึง เครื่องเจาะ มาใหม่ทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ จึงลาออกจากราชการ เมื่อตอนอายุ 35 ปี เพื่อมาประกอบอาชีพเป็นช่างสร้างปืนได้เต็มตัว ซึ่งช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ ได้ให้เหตุผลว่า “ มีเวลาพักผ่อนน้อย งานก็มากขึ้น ก็เลยตัดสินใจลาออกจากราชการเลยดีกว่า ” และการลาออกในครั้งนี้ ทำให้ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ มีอายุราชการไม่เกิน 15 ปี จึงได้รับเบี้ยบำนาญเดือนละ 2,000 บาททุกเดือน

นอกจากนี้ยังมีบุคคลอีกท่านหนึ่งที่ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ ระลึกถึงอยู่เสมอคือ คุณธีรพันธ์ ธรรมานกุล เป็นช่างประดิษฐ์ซอสามสายที่มีฝีมือคนหนึ่ง ได้สอนวิธีการกลึงไม้ และแนะนำวิธีการต่าง ๆ ให้มากมาย ซึ่งช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ ถือว่า

บุคคลนี้เป็นทั้งเพื่อนและครู เพราะสิ่งที่คุณธีรพันธ์ ธรรมานกุล ได้ให้ความช่วยเหลือในสิ่งต่าง ๆ จนทำให้ฝีมือในการสร้างปี่ในของช่างสุวรรณ ศาสนันท์ พัฒนาขึ้นจนสามารถสร้างปี่ในที่มีคุณภาพในเรื่องเสียงและรูปทรงที่สวยงาม เป็นที่ต้องการสำหรับนักดนตรีไทยทั่วไป

ช่างสุวรรณ ศาสนันท์ กล่าวกับผู้วิจัยอีกว่า “กว่าจะมาถึงวันนี้ได้ ต้องฝ่าฟันอุปสรรค ความยากลำบากมาพอสมควร เริ่มทำครั้งแรก ๆ ต้องเสียไม้ไปเป็นจำนวนมาก ลองผิดลองถูกอยู่หลายครั้งกว่าจะได้แบบที่ถูกต้อง อีกทั้งยังต้องคิดค้นสร้างเครื่องมือสำหรับสร้างปี่ในด้วยตนเอง โดยใช้ทฤษฎีตามหลักความน่าจะเป็น เพราะบางทีไปสอบถามช่างสร้างเครื่องดนตรีไทยบางคน ก็ไม่บอกขั้นตอนหรือวิธีการต่าง ๆ เพราะช่างบางคนกลัวว่ามาถามแล้วจะนำไปประกอบอาชีพแข่งกับตน “

ภาพประกอบที่ 10 ภาพภายในโรงงานสร้างปี่ในบ้านช่างสุวรรณ

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า เครื่องมือและอุปกรณ์ส่วนใหญ่ของช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ ไม่เหมือนกับเครื่องมือของช่างที่ทำงานประเภทงานกลึงทั่ว ๆ ไป และโดยเฉพาะท่าทางการจับเครื่องมือของช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ ก็ไม่ได้ถูกต้องตามแบบของงานช่าง แต่เป็นการจับเครื่องมือตามความถนัดของตนเองเสียมากกว่าที่จะคำนึงถึงรูปแบบความถูกต้อง ดังนั้นเส้นทางอาชีพช่างสร้างปืนของช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ กว่าจะมีชื่อเสียงมาได้จนถึงปัจจุบันนี้ ต้องอาศัยระยะเวลาในการสั่งสมประสบการณ์ในการพัฒนาฝีมือ ตลอดจนความชำนาญ เพื่อให้ได้งานที่ออกมามีคุณภาพดียิ่งขึ้นเป็นอย่างมาก

3.4 ลักษณะการดำเนินงาน

ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ ได้จัดการดำเนินงานเกี่ยวกับการสร้างปืนดังนี้

1. ไม้ชิงชัน ไม้พยุง ที่ใช้ในการสร้างปืนในจะหาซื้อตามโรงไม้และโรงเลื่อยทั้งในเขตกรุงเทพฯ และตามต่างจังหวัดใกล้เคียง หรือบางครั้งถ้าไปทำธุระตามสถานที่ต่าง ๆ ถ้าผ่านโรงไม้ ก็จะมีแวะซื้อกลับบ้าน

สาเหตุที่ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ เลือกซื้อไม้ตามโรงเลื่อย หรือโรงไม้ต่าง ๆ ก็เพราะว่า ไม้ที่นำมาส่งตามโรงไม้ โรงเลื่อย ส่วนใหญ่เป็นไม้ที่ผ่านการคัดเลือกและรับรองมาแล้วว่ามีคุณภาพและได้มาตรฐาน โดยการผ่านกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งราคาไม้ส่วนใหญ่ที่ซื้อมาประมาณท่อนละ 2,500-3,000 บาท

2. เครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการสร้างปืน เป็นเครื่องมือช่างไม้ตามโรงกลึงทั่วไป เช่น มีดกลึง เลื่อย ดอกสว่าน (จะกล่าวรายละเอียดในบทต่อไป) ซึ่งหาซื้อตามท้องตลาดทั่วไป

3. การซื้อ-ขายปืน ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ จะเป็นผู้ดำเนินการด้วยตนเองทั้งหมด ซึ่งในสมัยก่อนจะส่งตามร้านขายเครื่องดนตรีไทย เช่น ร้านพัฒนศิลป์ ร้านอาจารย์พัฒน์ บัวท้ง ร้านอาจารย์ประสิทธิ์ ถาวร และร้านศึกษากันท์ ปัจจุบันนี้ไม่ได้ทำส่งที่ไหนเป็นประจำแล้ว เพราะเนื่องจากว่าทำไม่ทัน แต่คงเหลือไว้เพียง 2 แห่ง

คือ ที่ร้านศึกษาภัณฑ์ สาขาราชดำเนิน และร้านงามเขต อยู่ที่จังหวัดอยุธยา ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ กล่าวกับผู้วิจัยว่า “ ขนาดเหลือที่ศึกษาภัณฑ์ กับร้านงามเขตแค่ 2 แห่ง ก็ทำส่งเค้าแทบไม่ทันอยู่แล้ว ” (สัมภาษณ์ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์, 25 กันยายน 2542)

นอกจากนี้ การซื้อ-ขายปืนของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ก็จะเป็นไปในลักษณะที่ใครต้องการก็มาสั่งที่บ้าน หรือโทรศัพท์มาสั่งตามความสะดวก และจะทำให้ตามคิวใครก่อนใครหลัง บางคนก็ได้บ้าง บางคนก็ไม่ได้บ้าง ที่ไม่ได้เป็นเพราะช่างทำไม่ทันนั่นเอง หรือถ้าบางคนรอไม่ไหว อยากได้ปืนเร็ว ๆ ก็จะมีแนะนำไปซื้อที่ร้านศึกษาภัณฑ์ สาขาราชดำเนิน เพราะสงสารลูกค้าที่มาซื้อกลัวจะเสียเวลาในการเดินทางไป-มา ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ กล่าวว่า “ ก็มีลูกค้าบางคนเหมือนกันนะ ที่อยู่รอจนสร้างปืนเสร็จ บางทีเรารู้สึกเกรงใจและสงสารเค้าเหมือนกัน ” (สัมภาษณ์ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์, 25 กันยายน 2542)

3.4.1 ราคาขายปืนที่บ้านช่างสุวรรณ ศาสนันทน์

ราคาปืนที่ขายอยู่ปัจจุบันนี้ มี 2 ระดับ ซึ่งจะแตกต่างกันดังนี้

1. ราคาปืนไม้ชิงชั้น ธรรมดา ราคาเลาะ 1,650 บาท
2. ราคาปืนไม้ชิงชั้นพิเศษ (ประกอบงา) ราคาเลาะ 4,500 บาท

ปัจจุบันที่โรงงานของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ จะมีกำลังผลิตปืนในตกวันละ 3 เล้า ถ้าใครมาได้จังหวะดี ๆ ก็ได้ของไป แต่ส่วนมากในวันเสาร์และอาทิตย์ จะมีลูกค้ามาซื้อและมาสั่งปืนมากกว่าวันธรรมดา ซึ่งจะมีมาน้อย แต่ถ้าลูกค้าบางคนรู้จักกันเป็นส่วนตัวหรือบางคนบ้านอยู่ไกลมาไม่สะดวก ก็จะใช้วิธีสั่งทางโทรศัพท์ และก่อนมารับก็จะโทรศัพท์มาสอบถามว่าของที่สั่งนั้นได้หรือยัง เพราะถ้าไม่โทรศัพท์มาถามก่อน ก็อาจจะมาเสียเที่ยว ในกรณีที่ทำให้ไม่ทันตามนัด เป็นต้น

สรุปแล้ววิธีดำเนินการขายของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เท่าที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นก็คือ ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ไม่ได้เป็นนักการขายหรือนักธุรกิจโดยอาชีพ เพราะถ้าเป็นนักการขายจริง ๆ เมื่อรู้ว่าสินค้าของตนเองขายดี เป็นที่นิยมของตลาด ผู้ผลิตหรือผู้ขายจะต้องเร่งการผลิตให้มาก และเพียงพอกับความต้องการของตลาด แต่กรณีของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ มิใช่เป็นเช่นนั้นเลย โดยจะทำงานผลิตของออกมาตามกำลังที่มีอยู่ เนื่องจากทำงานเพียงคนเดียว ไม่มีลูกมือคอยช่วย ดังนั้นงานของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ จะไม่มีการเร่งทำ แต่จะเน้นที่คุณภาพและมาตรฐานเสียงของปี่ในมากกว่าจำนวนการผลิต

สาเหตุนี้เอง จึงทำให้ชื่อของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เป็นที่ยอมรับและมีชื่อเสียงตลอดมา เพราะงานในแต่ละชิ้น แต่ละชิ้นตอนที่ทำขึ้นมาล้วนเกิดมาจากความรัก ความสนใจ ความเอาใจใส่ ความประณีต และความละเอียดรอบคอบ จึงส่งผลทำให้ปี่ในทุกลำของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ มีคุณภาพและได้มาตรฐานในเรื่องของเสียงอยู่เสมอ

3.4.2 ความคาดหวังในการสืบทอดอาชีพสร้างปี่ใน

ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีพการสร้างปี่ในว่า ปัจจุบันมีคนทำน้อย เพราะคนที่จะมาเป็นช่างสร้างปี่ในได้ จะต้องเป่าปี่ในได้ด้วย ไม่เหมือนกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น คนไม่เป็นดนตรีก็สามารถสร้างเครื่องดนตรีได้ จะสังเกตจากช่างที่ทำขอ ทำจะเข้ ทำระนาด ส่วนใหญ่จะไม่ได้เป็นนักดนตรี แต่สามารถประกอบอาชีพนี้ได้เพราะใจรัก ในทางตรงกันข้ามอาชีพการสร้างปี่ในตัวช่างเองจะต้องเป่าปี่ในได้ด้วย เพื่อจะได้รู้ว่าปี่ในที่ตนสร้างขึ้นนั้น ในแต่ละเลามีระบบเสียงเป็นอย่างไร ขึ้นสูง ลงต่ำ ได้ครบตามระบบเสียงของปี่ในหรือเปล่า ทั้งนี้คนที่มิได้ศึกษาทางด้านปี่ในจะไม่ทราบเกี่ยวกับระบบเสียงของปี่ในได้เลย เมื่อเทียบกับผู้ที่ศึกษา

ทางด้านปีโนโดยตรง และเท่าที่ทราบส่วนใหญ่ช่างที่สร้างปีโนก็มักจะเป็นคนปีโนทั้งนั้น ที่หันมาประกอบอาชีพเป็นช่างสร้างปีโน นอกจากนั้นก็ยังไม่เห็นว่ามีใครที่มาเป็นช่างสร้างปีโนโดยไม่ได้มาจากคนปีโนมาก่อน

สำหรับความคาดหวังในการสืบทอดอาชีพสร้างปีโน ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ กล่าวว่า อยากได้คนมาช่วยงานที่โรงงาน เพราะทุกวันนี้ตนเองทำคนเดียวที่เคยมาหัด มาขอวิชาความรู้เกี่ยวกับการสร้างปีโน ก็จะเป็นกลุ่มเด็ก นิสิต นักศึกษา จากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อขอมาฝึกงานกับทางโรงงาน แต่ก็มีได้มาศึกษาอย่างจริงจัง แต่ถ้ามีคนมาขอวิชาความรู้ก็จะถ่ายทอดให้ไปโดยไม่ปิดบัง ซึ่งผู้วิจัยก็หวังว่าในอนาคตคงจะมีคนปีโนที่เป็นแบบช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ที่หันมาประกอบอาชีพเป็นช่างสร้างปีโนกันมากขึ้น เพื่อจะได้ช่วยกันอนุรักษ์สืบทอดวิชาความรู้ที่เกิดจากภูมิปัญญา มั่นสมองของคนไทยให้เป็นที่รู้จักและแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

3.5 พิธีกรรม ความเชื่อ ของช่างสร้างปีโน

3.5.1 ความเชื่อ คือ อะไร

จากหนังสือประวัติและพัฒนาการของปีโนไทย (2533 : 29-33) ให้ความหมายเกี่ยวกับความเชื่อว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่สืบทอดกันมา อันมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มชนที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลตามพื้นฐานแห่งความเป็นจริง แต่จะมีลักษณะที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและเป็นการสนองความต้องการทางด้านจิตใจ

ความเชื่อ เป็นการเอาจิตของตนเองไปผูกติดกับสิ่งที่อาจมีตัวตนที่สามารถสัมผัสได้ และสิ่งที่ไม่สามารถสัมผัสได้หรือไม่มีตัวตน เช่น เทพเจ้า เทวดา จิตวิญญาณ ภูติผีปีศาจ ความชั่ว ความดี ที่สัมผัสได้ด้วยอารมณ์โดยมนุษย์ คิดว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สามารถให้คุณประโยชน์หรือให้โทษกับตนได้ ซึ่งต้องแสดงออกถึง

ความเชื่อด้วยการเช่นสรวงบูชา เคารพกราบไหว้ และระบบความเชื่อในแต่ละสังคมมีส่วนกำหนดรูปแบบและพัฒนาการทางศิลปะของกลุ่มชนนั้นด้วย

3.5.2 มूलเหตุแห่งความเชื่อ

ความเชื่อมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ที่ต้องการความสุขและพ้นจากความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง แต่หนทางที่มนุษย์จะได้มาซึ่งความสุขและการพ้นทุกข์นั้นไม่เหมือนกัน ผู้ที่ไม่สามารถจะพาตัวเองไปถึงความสุขได้ ก็จะมีภัยสิ่งต่าง ๆ มาเป็นเครื่องชี้ทางหรือเป็นเครื่องป้องกันตัว ด้วยคิดว่าสิ่งเหล่านั้นจะให้ประโยชน์แก่ตนได้ เช่น ไฟ ภูเขา แม่น้ำ ลม ฝน ซึ่งการที่มนุษย์ได้นำเอาเทพเจ้าไปประจำอยู่ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ก็เพราะมีความเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของให้คุณให้โทษแก่เขาได้

ในการอยู่ร่วมกันในสังคมไทย เราเชื่อว่า การปกครองในระบบอบประชาธิปไตย มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข จะให้ความสุข มีความเชื่อว่าการทำตนเป็นผู้มีความกตัญญูกตเวที ก็ให้ความสุขความเจริญแก่ตนเอง นักดนตรีไทยก็มีความเชื่อว่า การให้ความเคารพในเครื่องดนตรีก็ให้ความสุขความเจริญแก่ตน เนื่องจากเครื่องดนตรีมีคุณประโยชน์ในการทำมาหาเลี้ยงชีพ และที่สำคัญคือเราถือว่าเครื่องดนตรีทุกชนิดมีครูปกปักรักษาอยู่ ซึ่งจะมีทั้งครูที่ยังมีชีวิตอยู่ ครูที่ล่วงลับไปแล้ว และครูที่เป็นเทพเจ้าประจำเครื่องดนตรีนั้น ๆ

เรื่องของความเชื่อที่แฝงไปด้วยอิทธิปาฏิหาริย์นั้น เป็นเรื่องของส่วนบุคคล ส่วนคณะ หรือส่วนของกลุ่ม จะให้คนทั่ว ๆ ไปยอมรับนั้นก็หาได้ไม่ สิ่งที่สำคัญคือ อันดับแรก ต้องมีความเชื่อไว้ก่อน ผู้ที่ไม่เชื่อก็ไม่เกิดผลอะไร เช่น ร้านขายอาหารบางแห่งแขวนลอบดักปลาบ้าง ไม้ตีพริกบ้าง ไว้ตามหน้าร้านปิดทองติดดอกไม้สวยงาม นั้นแสดงว่า สิ่งเหล่านั้นให้ประโยชน์ต่อการค้าของเขา ในขณะที่ตัวมันเองหาได้เกี่ยวข้องกับการค้าขายอะไรไม่ ซึ่งผู้ที่ไม่เชื่ออาจเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ

เช่นเดียวกับเครื่องดนตรีไทย ก็แฝงไปด้วยพลังมหัศจรรย์เช่นกัน จะสังเกตเห็นว่านักดนตรีไทย ก่อนบรรเลงหรือหลังบรรเลง เขาจะแสดงความเคารพ ด้วยการกราบไหว้เครื่องดนตรีทุกครั้ง ทำให้มีคำถามว่า พวกเขาไหว้อะไรหรือมีสิ่งเร้นลับอะไรแฝงอยู่ในนั้น ในตอนแรกก็สามารถตอบได้ทันทีว่า เครื่องดนตรีนั้นต้องให้ประโยชน์แก่พวกเขาอย่างแน่นอน อย่างน้อยก็ให้ความบันเทิงหรือไม่ก็พวกเขาได้ใช้เครื่องดนตรีเป็นเครื่องมือหาเลี้ยงชีพของเขา เป็นของที่มีคุณประโยชน์แก่เขา ผู้ที่มองไม่เห็นประโยชน์ตรงนั้น ก็จะเห็นเครื่องดนตรีไทยเป็นเพียงเศษไม้เศษโลหะ

ช่างสุวรรณ ศาสตราจารย์ ได้ให้ความรู้เพิ่มเติมว่า “ ที่จริงแล้วในบรรดาช่างทั้งหลาย เช่น ช่างไม้ ช่างทำบ้าน ต่างก็มีความเคารพในเครื่องมือช่างเช่นกัน เพราะในหมู่ช่างต่างเชื่อว่าเครื่องมือและอุปกรณ์เหล่านี้ช่วยในการประกอบอาชีพเลี้ยงตน “ (สัมภาษณ์ช่างสุวรรณ ศาสตราจารย์, 22 พฤศจิกายน 2543)

ผลของความเชื่อนี้ ส่งผลให้มีข้อห้ามและข้อปฏิบัติบางประการเกี่ยวกับเครื่องดนตรีดังนี้

1. ห้ามข้ามเครื่องดนตรีเป็นอันตราย เพราะมีครูบาอาจารย์ และจะทำให้ไม่เป็นสิริมงคลกับตัวเอง เหมือนกับทำการลบหลู่ครู
2. ก่อนและหลังการบรรเลง ต้องแสดงความเคารพด้วยการกราบไหว้ทุกครั้ง และให้ปฏิบัติโดยสม่ำเสมอ ไม่ให้ขาด เพื่อแสดงออกถึงความกตัญญูกตเวที ระลึกถึงครูผู้สอน และเพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง
3. ทุกวันพฤหัสบดี ควรระลึกถึงเทพเจ้าแห่งศิลปะและครูบาอาจารย์ที่ล่วงลับไปแล้ว โดยการตั้งเครื่องสังเวทบูชาชุดเล็กหรือผลไม้ธูปธูปเทียนเพื่อสำนึกในพระคุณ
4. จัดพิธีไหว้ครูดนตรีไทย เพื่อเป็นการปฏิบัติบูชาาร่วมกัน และกล่าวคำบูชาพร้อมถวายเครื่องสังเวทบูชาชุดใหญ่ ซึ่งจะทำให้เกิดสิริมงคล จะกระทำการสิ่งใดก็จะประสบผลสำเร็จทุกประการ

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความเชื่อในการปฏิบัติ การเคารพบูชาเครื่องดนตรีว่า เมื่อทำความเคารพแล้ว ทำให้มีความรู้สึกอบอุ่นใจ มีความสบายใจ มีความมั่นใจ และนอกจากนี้ยังเชื่ออีกว่า เมื่อทำการเคารพบูชาแล้วจะเกิดความเป็นสิริมงคลกับตัวเอง จะกระทำการ ใด ๆ ก็จะมีประสบผลสำเร็จไม่มีอุปสรรค

สำหรับการสืบทอดความเชื่อในครูบาอาจารย์ เชื่อว่า เครื่องดนตรีเป็นครูอาจารย์ เป็นสิ่งที่ควรเคารพกราบไหว้บูชาก่อนและหลังการบรรเลง และยังมีเชื่ออีกว่า ครูอาจารย์ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จะช่วยดลบันดาลให้บรรเลงหรือแสดงต่อสาธารณชนได้ประสบผลสำเร็จ เป็นที่ชื่นชอบและมีชื่อเสียง ซึ่งสาเหตุที่ผู้บรรเลงมีความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้เหมือนกัน เป็นเพราะว่า ได้รับการปลูกฝังและรับการถ่ายทอดจากครูอาจารย์ตั้งแต่เริ่มต้นการฝึกหัดเรียนเปียโน

3.5.3 ความเชื่อเกี่ยวกับปี

มี 2 อย่าง คือ

1. ความเชื่อที่เป็นสามัญหรือเชื่อตามหลักวิทยาศาสตร์ เป็นความเชื่อที่สามารถสัมผัสได้ด้วยอายตนะทั้ง 5 และสามารถพิสูจน์ได้ เช่น เชื่อว่า ปีนี้ทำด้วยไม้ เชื่อว่าเสียงปีสามารถวัดคลื่นเสียงได้ เชื่อว่าเสียงปีสามารถเป่าเลียนเสียงพูดของตนได้
2. ความเชื่อที่เป็นไสยศาสตร์ เป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้แต่ไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ คือ มีอำนาจลึกลับหรือพลังมหัศจรรย์แฝงอยู่หรือเกี่ยวกับจิตวิญญาณสัมผัสได้ด้วยอารมณ์ ซึ่งความเชื่อในลักษณะนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อเกี่ยวกับพลังมหัศจรรย์ที่ว่านี้

สำหรับพิธีกรรมความเชื่อของช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ มีความเชื่อว่า เครื่องมือต่าง ๆ ที่ตนนำมาประกอบอาชีพนั้น เปรียบเสมือนครูผู้ให้ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ดังนั้นในเดือน 9 ของทุก ๆ ปี ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ จะทำพิธีไหว้ครูดนตรีไทยกับครูช่าง เพื่อเป็นการแสดงความเคารพสักการะบูชา ระลึกถึงครูบาอาจารย์

ทางดนตรีไทย ตลอดจนครูช่างทุก ๆ คนที่ท่านได้มอบวิชาความรู้เกี่ยวกับงานช่าง จนทำให้ประสบความสำเร็จ และอีกประการหนึ่ง เพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณ เครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยทำให้งานสำเร็จลุล่วงมาตลอด โดยปราศจากอุปสรรคต่าง ๆ

นอกจากนี้ในตอนเช้าของทุกวัน ก่อนที่ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ จะลงมือปฏิบัติงาน ต้องแสดงความเคารพโดยการยกมือไหว้ครูเพื่อเป็นการขอพร ให้ทำงานประสบความสำเร็จก่อนเสมอ แล้วจึงเริ่มลงมือปฏิบัติงาน และเมื่อเลิกจากทำงานแล้ว ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ก็จะยกมือไหว้ครูอีกครั้งหนึ่ง เพื่อแสดงความขอบคุณที่ช่วยบันดาลให้การทำงานดำเนินไปได้ด้วยดี

สำหรับความเชื่อเกี่ยวกับปีในที่ว่า หากช่างคนใดเจาะรูปีที่ 7 แล้วจะทำให้ตาบอดนั้น ช่างสุวรรณ ศาสสนันท์ ได้ให้ความคิดเห็นว่า “ ถ้าโดยส่วนตัวแล้วก็มี ความเชื่อเกี่ยวกับทางด้านไสยศาสตร์บ้างพอสมควร แต่ก็ไม่ถึงกับมกมาย แต่จะเชื่อโดยยึดหลักความเป็นจริง ความมีเหตุมีผลในสิ่ง ๆ นั้น เพราะโดยปกติก็ชอบศึกษาธรรมะ ชอบเข้าวัดทำบุญทำทาน ไหว้พระสวดมนต์ทุกคืน ปฏิบัติอย่างนี้อยู่เป็นประจำ ส่วนเรื่องรูปีที่ว่าเจาะรูที่ 7 แล้วตาจะบอดนั้น ก็ยังไม่เคยลองเหมือนกัน มีคนมาถามหลายคนแล้ว แต่ก็ยังไม่เคยลองเจาะดูสักที เพราะกลัวเสียของเหมือนกัน แต่ในความรู้สึกรู้สึกคิดว่าถ้าเจาะเพิ่มขึ้นไปอีก 1 รู เสียงมันคงจะเพี้ยนนะ เพราะลักษณะของปีใน แต่เดิมมี 5 รู ระบบเสียงก็ปกติ ถ้าเจาะรูเพิ่มขึ้นไปอีก 1 รู มันน่าจะทำให้ระบบเสียงของปีในเปลี่ยนไปหรืออาจฟังแล้วไม่เป็นเสียงปีในเลยก็ได้ ”

จากหนังสือประวัติและพัฒนนาการของปีไทย (2533 : 34) อาจารย์สังัด ภูษาทอง ได้กล่าวว่า “ สำหรับปีในที่ยังคงทิ้งร่องรอยความเชื่อที่คนโบราณได้สาปแช่งไว้เป็นปริศนาเกี่ยวกับการเจาะรูปีที่ว่า หากใครไปเจาะรูปีที่เว้นช่องเอาไว้ให้ชนเจาะจะทำให้ตาบอดบ้าง เป็นขี้เรื้อนกฏฐ้างบ้าง ทำให้ช่างและนักดนตรีไทยบางคนไม่กล้า

และเกิดความเกรงกลัวที่จะเจาะรูปี ทั้ง ๆ ที่อยากรู้ว่าหากเจาะรูแล้วจะมีเสียงเป็นอย่างไร แต่เมื่อได้เจาะรูดูแล้ว เป็นปี 7 รู ก็จะไม่เป่าโดยใช้นิ้วอย่างที่เคยเป่าไม่ได้ จะเป่าอย่างชุลยก็ไม่ได้ เว้นไว้เสียแต่จะต้องหาเสียงใหม่ ฉะนั้นจึงไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ เท่ากับเสียของไปเปล่า ๆ

ดังนั้น ค่านิยมของมนุษย์ที่มีต่อความเชื่อนั้นขึ้นอยู่กับความเจริญมากน้อยของสังคม ยิ่งสังคมที่ล้าหลังมากเท่าไรก็ยิ่งเชื่อว่าอำนาจลึกลับมากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากขาดการศึกษาให้รู้ซึ่งถึงเหตุผลว่าทำไมจึงต้องเป็นเช่นนั้น และเมื่อสังคมเจริญขึ้น ความมีเหตุผลก็เข้ามาแทนที่ ความเชื่อเก่า ๆ ก็ค่อย ๆ หดไป ที่เหลืออยู่ก็เป็นเพียงปฏิบัติหรือแสดงเพื่อรักษาให้เป็นจารีตประเพณีไว้เท่านั้น

ผลสรุปจากการศึกษา พบว่า ในสังคมไทยปัจจุบันได้เกิดความเชื่อต่าง ๆ ใหม่ ๆ ขึ้นมามากมาย บางสิ่งก็ยังคงอยู่ แต่บางสิ่งก็หมดไปตามกระแสแห่งกาลเวลา สำหรับบทบาทของปีในเกี่ยวกับความเชื่อในสังคมไทย ที่ยังคงอยู่มาจนถึงปัจจุบันนี้เป็นเพราะว่าเรายังมีการเรียนการสอนเครื่องดนตรีชนิดนี้อยู่ เรายังมีครูอาจารย์ที่เป็นผู้สอนโดยตรง และวัฒนธรรมไทยเราให้ความเคารพนับถือและเชื่อในความกตัญญูรู้คุณของครูอาจารย์ การเชื่อว่าเครื่องดนตรีไทยมีครูหรือมีเทพเจ้าปกปักรักษาอยู่ ล้วนเป็นภูมิปัญญาที่ฉลาดลึกซึ้งของโบราณจารย์ที่ได้ปลุกฝังความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ จึงทำให้เครื่องดนตรีไทยโดยเฉพาะปีในยังคงอยู่ไม่สูญหายไป ผู้ฝึกหัดหรือผู้เรียนก็เรียนด้วยความเคารพและรักษาบทบาทหน้าที่ให้อยู่ในสังคมไทยต่อไป แม้ว่าอิทธิพลของเครื่องดนตรีตะวันตกจะมาแรงอย่างมากก็ตาม

3.6 ทศนคติและความภาคภูมิใจที่มีต่ออาชีพสร้างปี่ใน

ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ประกอบอาชีพสร้างปี่ในมาเป็นระยะเวลากว่า 10 ปี โดยเริ่มหัดอาชีพนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2531 และเริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก ในปี พ.ศ.2533 โดยการชักนำของครูปี่บ คงลายทอง เป็นผู้ที่เปิดโอกาสให้ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ได้พบและรู้จักกับผู้คนมากขึ้น ในการเข้าร่วมเป็นวิทยากรรับเชิญในการจัดงานสัมมนา เรื่องประวัติและพัฒนาการของปี่ไทยที่จัดขึ้นโดยมหาวิทยาลัยมหิดล การเป็นวิทยากรรับเชิญในฐานะช่างสร้างปี่ในในครั้งนี้เปรียบเสมือนเป็นการเปิดทางให้ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เป็นที่รู้จักในหมู่นักดนตรีไทยมากขึ้น จากกลุ่มคนเล็ก ๆ ก็ขยายวงกว้างขึ้นไปอีก ทำให้รู้สึกท้ออาชีพที่ทำอยู่ได้สร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง นอกจากนี้ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ยังเล็งเห็นความสำคัญในอาชีพช่างสร้างปี่ในโดยให้นักศึกษา มาฝึกงาน เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับวิชาชีพการสร้างปี่ใน

สำหรับช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ งานสร้างปี่ในถือว่าเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลย แม้ว่าบางครั้งไม่ค่อยสบาย อยากพักผ่อน อยู่เฉย ๆ ก็อดทำไม่ได้ เพราะสงสารคนที่สั่งปี่ในไว้จะรอนาน ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ได้บอกกับผู้วิจัยว่า “ บางครั้งเหนื่อย แต่ก็ต้องทน เพื่อคนที่จะได้ไม่ผิดหวังกลับไป ”

นอกจากนี้ ยังเล่าอีกว่า “ ทั้งการเป่าปี่ในและการสร้างปี่ใน ถือว่า เป็นสิ่งที่รักและชอบพอ ๆ กัน แต่มาในระยะหลังนี้ไม่ค่อยได้เป่าปี่ใน ตามงานต่าง ๆ แล้ว เพราะงานที่ทำอยู่เพิ่มมากขึ้นทุกวัน ทำให้มีเวลาไปเล่นดนตรีตามงานลดน้อยลง ”

งานสร้างปี่ในของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ที่ทำขึ้นมาั้นในทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาล้วนมาจากใจที่รัก และความเอาใจใส่ สนใจในงานที่ทำอยู่เสมอ ดังนั้นปี่ในทุกลำที่ทำออกมา จะทำด้วยความละเอียด ปราณีต บรรจงในทุกขั้นตอนของแต่ละส่วน แต่ละขั้นตอนจะไม่สร้างอย่างลวก ๆ เร็ว ๆ หรืออย่างง่าย ๆ ปี่ในทุกลำที่

ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ สร้างขึ้น จะต้องทำอย่างมีคุณภาพ โดยคำนึงอยู่เสมอว่าเน้นที่คุณภาพของงาน ไม่ได้เอาปริมาณของงาน ซึ่งทุกวันนี้ก็จะทำงานไปเรื่อย ๆ ไม่เร่งรีบ เพื่อจะได้งานออกมาเป็นมาตรฐาน

สำหรับความภูมิใจของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ที่มีต่ออาชีพสร้างเปียใน ได้กล่าวว่า “ ความรู้สึกภูมิใจที่เราสามารถ นำไม้ที่เป็นท่อน ๆ ทัวไป นำมาสร้างเป็นเครื่องดนตรีให้คนอื่นนำไปเล่น แล้วรู้สึกดีใจและยอมรับในผลงานที่เราทำออกไป แค่นี้ก็เป็นสิ่งที่ภาคภูมิใจแล้ว “ และที่ทราบมาคือ เปียในของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ มีรูปทรงที่อ่อนช้อย สวยงาม และระบบเสียงเป็นมาตรฐาน ทำให้ทุกคนอยากที่จะได้เปียในของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เก็บไว้เป็นสมบัติของตน

ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ได้เคยถึงบรรดาครูอาจารย์และนักดนตรีไทยที่ มาเยี่ยมมาซื้อเปียในที่บ้าน ซึ่งพอจะจำได้ดังนี้

1. ครูสุวิทย์ แก้วกระมล อาจารย์สอนพิเศษที่มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์
2. ครูกาหลง พึ่งทองคำ อาจารย์สอนพิเศษที่วิทยาลัย
ดุริยางคศิลป์
3. ครูبيب คงลายทอง ภัชชากรที่กองการสังคีต กรมศิลปากร
4. ดร.สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์ สอนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. นายจักรวาท ไหสุวรรณ สอนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร
6. อาจารย์อัศวพล ชูเชิด สอนที่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์
7. อาจารย์อนันต์ สบฤกษ์ สอนที่มหาวิทยาลัยมหิดล
8. อาจารย์ไพฑูรย์ อุดนหะ สอนที่โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม
9. ร.ต.อ.อนงค์ ธรรมิกานนท์ ภัชชากรที่กองดุริยางค์ตำรวจ
10. นายมนตรี ปัทมากร ภัชชากรที่กรมประชาสัมพันธ์
11. นายสุวัฒน์ อรรถกฤษณ์ ภัชชากรที่กองการสังคีต กรมศิลปากร

12. พ.จ.อ.กมล ตาดสุวรรณ รับราชการที่กองดุริยางค์ทหารอากาศ
13. นายคณิง คงสมจิตร ทำงานที่การไฟฟ้านครหลวง
14. นายณรงค์ฤทธิ์ คงปิ่น สอนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี
15. นายสิงหนล สังข์จ้อย รับราชการที่กองการสังคีต กรมศิลปากร
16. นายจงกล พงษ์พรหม ทำงานที่ธนาคารกรุงเทพ สาขาผ่านฟ้า
17. นายชนะ ชำนิราชกิจ ทำงานที่เทศบาลกรุงเทพมหานคร
18. จ.ส.อ.นัฐพงษ์ รักเดช รับราชการที่กองดุริยางค์ทหารบก

นอกจากครูบาอาจารย์ที่กล่าวถึงในข้างต้นนี้แล้ว ยังมีบรรดาคนที่
 หัดเรียนปี่รุ่นใหม่ ๆ ที่มาจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เช่น วิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้งในส่วน
 กลางและส่วนภูมิภาค จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จ และบรรดานักดนตรีที่เป็น
 คนปี่ทั่วไป ก็มาซื้อปี่ในที่นี้ บางคนมาจากต่างจังหวัดไกล ๆ ก็มี เช่น เพชรบุรี
 สมุทรสงคราม ราชบุรี ลพบุรี อ่างทอง นครปฐม ฯลฯ

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า สิ่งต่าง ๆ ที่ช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ เล่าให้ฟังมา
 ทั้งหมดนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นความภาคภูมิใจของคนสร้างปี่ในที่สามารถผลิตชิ้นงานออก
 มาเป็นที่ภูมิใจและพอใจสำหรับผู้คนทั่วทั้งประเทศ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าปี่ใน
 ของช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในบรรดาคนปี่ทั้งหลาย